

sterens Repræsentant holdt her i Thinget, Thinget vil erindre, at man som Grund for de Bestemmelser, for den Fremgangsmaade, der indeholdtes i Majoritetens Forslag, paabe- raabte sig de ældre Resolutioner, der ere givne angaaende Fæstegodsets Overgang til Selveindom paa de Godser, jeg har sammen- stillet under Nr. 1. Man gjorde gjældende, at der her var et naturligt Tilfnytningspunkt til den ældre Tilstand før Resolutionen af 1ste Juli 1846; man gjorde gjældende, at man havde særlig Grund til at følge en saadan Indtægtsværdiberegning paa disse ældre God- ser, hvor Brugerne fra gammel Tid af vare vante til en saadan Beregning, og hvor de frygtede for en anden Beregningsmaade, netop fordi den var dem uvant; man gjorde gjæl- dende, at Resolutionen af 1ste Juli 1846 havde opstillet en ny Fremgangsmaade med Hensyn til disse Godser, og at der altsaa, naar man nu vilde give Regler, var Anledning til i en vis Forstand at gaae tilbage og lade de nye Reg- ler mere svare til de gamle; at de ikke blive de samme, er vistnok aabenbart; thi i §§ 2 og 3 af Udvalgets Majoritets Forslag, som Thin- get vedtog, er der ikke Spørgsmaal om de Afgifter, der nu svares, men der er Spørgs- maal om de Afgifter, om den Indsæstning, som i Almindelighed svares, men vist er det dog, at man holder sig til Indtægtsværdibe- regningen, og derved kommer ind paa den Bei, der meest ligner den, der gjaldt efter alle de gamle Resolutioner, der udtryffeligen vare givne for de fleste af de her nævnte Godser, nemlig Godserne i Frederiksborg Amt, det odsherredste Gods, Jægerspris Gods, det fælsterste og det baadesgaardste Gods, og, medens vel ikke ved- kommende Resolutions Indhold udtryffelig blev paaberaabt af Domainedirecteuren, blev det dog gjort gjældende, at Saadant ogsaa maatte finde Sted med Hensyn til Frederiksværks Gods, hvorfor dette ogsaa er sat i Klasse med det gamle Krongods, skøndt det ikke hører dertil.

Derimod kan man ikke paaberaabe sig en saadan ældre Hjemmel med Hensyn til Frede- riksgave og Flenstøfte, de bjørnsholmske God- ser og Silkeborg Gods. Her maa man holde sig til Resolutionen af 1846 som det historiske Udgangspunkt, og, idet man vil følge den

historiske Bei, maa man rette det, som er blevet erkjendt at være for strengt i denne Resolution, men man skal ikke forlade en alle- rede bekjendt Resolution, man skal ikke for- lade den ved Resolutionen aabnede Bei, og faste sig ind paa en Bane, som er ukjendt for disse Godsets Vedkommende. Man har vel talt om denne Resolution af 1846, som om den ikke havde kunnet gennemføres; der er imidlertid her enten en Uklarhed i Udtrykket eller en Uklarhed i Tanken; thi der er en Uklarhed i Udtrykket, dersom man dermed blot har villet sige, at man ikke gennem denne Resolution har opnaaet, at alle Brugerne ere gaaede ind paa at blive Selveiere, men der er en Uklarhed i Tanken, dersom man mener, at det var Resolutionens ligefremme Formaal at tvinge dem dertil; Resolutionen har vel givet tvingende Regler, men kun i Tilfælde af Fæstledighed, og disse tvingende Regler ere altid blevne fulgte; iøvrigt indeholder den kun opmuntrende Bestemmelser, ingenlunde tvin- gende. Altsaa Resolutionen er bleven gjen- nemført; der er fremkommet ialt 21 Tilfælde, hvor Resolutionen er bleven anvendt ved Fæ- steledighed, og 60, hvor den er bleven anvendt udenfor Fæstledighed. Den er anvendt, den er gennemført, og, naar en æret Rigsdags- mand, som sidder ligeoverfor mig, har villet paaberaabe sig, at Resolutionen ikke er bleven retlig gennemført, saa undrer det mig, at han har villet gjentage engang her i Thinget fremførte Paastande, naaget de ere gjendrevne, naaget det er oplyst, at de vare urigtige, idet Resolutionen retlig var anvendt og ingenlunde tilfidesat, som det i sin Tid blev sagt. Jeg tør maaskee ogsaa ved denne Leilighed bemærke, at en Dtring af ham med Hensyn til denne Resolutions Anvendelse me- get let kunde vække Misforstaaelse, nemlig den Dtring, at der for en Gaard, som i Henhold til Resolutionen var sat til Auction, kun var budt 1,000 Rbd. Han tilspøiede nemlig ikke, om det var under Hensyn til Arveskæftafgif- ten, hvorved Forholdet allerede meget foran- dres; han tilspøiede heller ikke, hvor stor Gaar- den var, saa at, naar man nærmere undersøgte det Tilfælde, han nævnte, beviste det mulig aldeles intet. Men Hovedsagen er altsaa